

תת"ע 13992/11/16 - מדינת ישראל נגד ראובן נתאי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 13992-11-16 ישראל נ' נתאי
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ראובן נתאי

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית תוך כדי נהיגה וכשהרכב בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

על פי הנטען בהודעת תשלום קנס בתאריך 17.8.15 בשעה 15:55, נהג הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 8097306 בדרך בגין לכיוון צפון בירושלים וכשהרכב היה בתנועה הוא השתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

טענות הצדדים

לטענת המאשימה הנאשם אחז בטלפון נייד ביד שמאל בין ההגה לחזה וכשהבחין בשוטר זרק אותו לכיוון לוח השעונים.
לטענת הנאשם הוא אחז בטלפון ביד אחת יחד עם ההגה כששתי ידיו על ההגה באופן שלא הפריע לו לעשות כל פעולה.

דין והכרעה

מטעם המאשימה העיד השוטר יאמן אסעד (להלן-השוטר) אשר לא זכר את האירוע ובאמצעותו הוגש הזמנה לדין וכתב אישום (הדו"ח) (ת/1).

על פי הדו"ח הבחין השוטר שנסע במקביל לנאשם דרך החלון הפתוח השמאלי ברכב בנאשם כשהוא אוחז בידו עמוד 1

השמאלית בין ההגה לחזה בטלפון נייד בצבע כהה עם מגן כמו ספר .

כשהבחין בו הנאשם זרק את הטלפון לכיוון השעונים.

השוטר ציין בדו"ח כי הראות הייתה טובה וכי שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם.

לאחר עיון בדו"ח העיד השוטר כי ראה דרך חלון פתוח מכשיר טלפון בצבע כהה ואף ציין את סוג המגן. לדבריו אם יש ספק הוא לא רואה דו"ח (פרו' עמ' 5 שו' 21-26).

על פי עדותו כל יום הוא רואה דו"ח על טלפונים והאדון (הנאשם-ש.ז.א) התנהג כמו כל הנהגים להם הוא רואה דו"ח (שו' 14-15).

השוטר שלל את טענת הנאשם לפיה הוא לא יכול היה להבחין בטלפון בשל גובה הניידת ביחס לגובה הרכב בו נהג הנאשם ואת טענתו לפיה אין אפשרות להחזיק את הטלפון בין החזה להגה בשל המרחק הקצר ביניהם (פרו' עמ' 5 שו' 28 - פרו' עמ' 6 שו' 8) .

על פי עדות הנאשם הוא החזיק בהגה ובפלאפון בלי לעשות בו שימוש באופן שלא מפריע לו לעשות כל פעולה (פרו' עמ' 8 שו' 15-19 שו' 24-25).

הנאשם הדגים את החזקת הפלאפון באמצעות כיסוי בצבע שחור הנפתח כספר (פרו' עמ' 9 שורה 30-31).

עדות הנאשם לפיה לא עשה כל שימוש בפלאפון סותרת את תגובתו לדו"ח כפי שרשם אותה השוטר מפיו : "אני לא דברתי רק הצצתי אם קבלתי הודעה".

הנאשם אישר כי האמור בתגובה אינו סותר את מה שאמר בפועל לשוטר (עמ' 10 שו' 18-19).

על פי עדותו במכשיר יש סימן שמסמן אם יש הודעה. לטענתו ניתן להסתכל אם יש הודעה בלי להיכנס להודעה (פרו' עמ' 9 שו' 6-8).

גם במסגרת חקירת השוטר אמר הנאשם כי על פי הבנתו אין מניעה להציץ בפלאפון כדי לראות אם יש הודעות כמו שמסתכלים על וויז (פרו' עמ' 6 שו' 17-18).

באשר לטענת המאשימה כי זרק את הטלפון כשראה את השוטר השיב כי הניח את הטלפון על לוח השעונים (פרו' עמ' 10 שו' 9-10). בסיכומיו לא שלל את האפשרות כי מדובר בפעולה הנתפסת כזריקה (פרו' עמ' 12 שו' 4-5).

אני מקבלת כמהימנה את עדות השוטר שהבחין בביצוע העבירה. מדובר בשוטר מיומן אשר גם הנאשם הודה בהגינותו. גרסתו הייתה סדורה ועקבית והדו"ח המפורט שכתב כולל פרטים שאומתו בדיון ובהם הכיסוי הכהה של הטלפון צורתו

וכן העובדה שהנאשם הפסיק לאחוז בטלפון והניח(לגרסת הנאשם) או זרק (לגרסת השוטר) את הטלפון על לוח השעונים.

הנאשם הודה כי הציץ בפלאפון. לטענתו אין מדובר בעבירה אולם ספק בעיני אם ניתן להציץ בפלאפון כשהוא מוחזק יחד עם ההגה ויש עליו כיסוי.

גם בעובדה שהנאשם זרק או הניח את הטלפון על לוח השעונים כאשר הבחין בשוטר יש כדי להעיד על ביצוע העבירה.

אני מעדיפה את גרסת התביעה על פני גרסת הנאשם וקובעת, כי הנאשם החזיק בידו את הטלפון הנייד תוך כדי נהיגה ובתנועה ובכך ביצע את העבירה המיוחסת לו.

אין בעובדה כי יתכן והייתה ברכב שוטרת נוספת כדי לכרסם באופן כלשהו בראיות המאשימה.

הזהרתי את עצמי כי הרשעת הנאשם במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של השוטר ואני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

לפיכך אני מרשיעה אותו בעבירה של שימוש בטלפון נייד תוך נהיגה ובתנועה ללא דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ז, 18 יוני 2017, במעמד הצדדים